

IVO SILLAMAA

pikaajaline ja mitmekülgne muusikategevus

See oli vast viinakuul, ühel sombusel laupäeval, kui uitasin juba jahedaks tõmbunud Revali linna hallide paekivimüüride vahel ja püüdsin taas kord mõista, kuhu peaks mind mu tee viima. Vanalinna kitsastel munakivisillutistel järelejätmatuselt kõndides jõudsin mööda Lühikest Jalga Väravatornini, kust kostis muusikaheliseid. Privat-Sphäre, kuid üks oli praakil ning mina, oma hingeahistuses hoolimatu, astusin sisse. See oli Musiker'ide maja. Siit ja sealt ruumidest kostis gamba heliseid, viulit, laulugi. Treppi mööda tõustes hakkas kostma cembalo või fortepiano heliseid. Seal ülal, ühes tornitoas, oli üks irvakil. Instrumenti taga istus mees, üks tühjas paekiviseintega toas, kus akendest avanes vaade üle vana Revali, hallikas tuuline taevas ja punased kivikatused. Mees oli süvenenud oma mängu, ta ei märganud mind. Ta mängis fortepiano'l. Mõned Scarlatti sonaadid, seejärel Mozarti geniaalne sünge Adagio h-moll ning helge C-duur sonaat, mis kõik mu hingest oma raskemeelsuses ja seejärel vabadust leides kui ravim läbi tõmbasid. Viimaks märkas ta mind ja pöördus küsivalt ümber. Kogeesin ütleva, kui palju mulle tähendas just praegu selle muusika kuulamine. Sain jutule ja sain teada, et ta nimi on Ivo. Üllatavalt

üks vana põliseesti nimi. Kaugemalt oli ta paistnud kui üks noorepoolne mees olevat, kuid näost näkku rääkides paistis seal elutarkus. "60 ajastaega juba varsti käidud," ütles ta kerge muigega. Sel puhul pidavat üks suurem kontserthki tulema. Sain ka teada, et nii mõndagi tema muusikast on kättesaadav ühes veidras muusikatorus, mida ka youtube'iks kutsutakse.

Ta kõneles oma pillidest ning ütles siis mõtlikult: "Minu muusika, see on aastatest 1100–1800. Mulle tundub, et mul on elus mingi ülesanne antud ja see keerleb ikka selle aja ja nende pillide ümber. Siin majas me teemegi muusikat, mis on sadu aastaid vana. Aga samal ajal on see ka nagu uus muusika, sest paljugi sellest kõlab meie ajal esmakordselt."

A*****

